ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Καζιμίρ Μαλέβιτς: Κόκκινο Ιππικό

Γράφει η **Διονυσία Ζαρίφη**

Και νάμαστε πάλι εδώ για άλλη μια φορά να εκθέσουμε τις θέσεις μας και να εκτεθούμε στην εκλογική αρένα. Άνιση ακόμα μια φορά η μάχη, πιο άνιση από κάθε άλλη φορά! Οι απώλειες των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ –τυπικά τουλάχιστον – μεγαλύτερες καθώς ένα τμήμα της αποφάσισε να συμπράξει με την Λαϊκή Ενότητα του «αντιμνημονιακού», πλην όχι αντικαπιταλιστικού και αντι –«ευρωενωσιακού», ΣΥΡΙΖΑ. Αναμενόμενα, αλλά για πρώτη φορά ομολογημένα, σημεία των καιρών.

Κι όμως! *Τίποτα δεν έχει αλλάξει, τίποτα δεν είναι όπως παλιά. Μένει ακόμα ένα πείσμα, δεν είναι συνήθεια μοναχά!* Όσοι θυμόμαστε τους στίχους του τραγουδιού ξέρουμε ότι συνοδεύουν κάθε «νίκη» και κάθε «ήττα» μας στην σκέψη και πράξη μας, είτε αυτές αφορούν την συμπεριφορά μας, τις επιλογές και τη στάση μας στην καθημερινή ζωή, είτε σχετίζονται με την συμμετοχή μας στους μικρούς και μεγάλους πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες. Πιο πολύ όμως γευόμαστε τους καρπούς της ήττας παρά τα αποτελέσματα μιας νίκης.

Κι η περίοδος όπου το φαινόμενο ΣΥΡΙΖΑ με τις τάσεις και τις συνιστώσες του θέριεψε ελπίδες για να τις λεηλατήσει ασύστολα με το θράσος μιας οργουελικής φρασεολογίας, όπου οι λέξεις αποκτούν την αντίθετη σημασία τους, δεν άφησε αλώβητο τον χώρο μας. Αλλά αποκάλυψε και τις αυταπάτες κάποιων μελών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που ενδόμυχα πίστευαν ότι κάτι καλό μπορούσε να προσφέρει αυτή η «αριστερή κυβέρνηση». Ακόμη και η διάσπαση του κόμματος αυτού τον τραυμάτισε. Είναι να απορεί βέβαια κάποιος για το πόσο μικρή μπορεί να είναι η ιστορική μνήμη ορισμένων και μάλιστα η πρόσφατη. Δεν είναι άγνωστες οι ιστορικές διαδρομές στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, και δη της αποκαλούμενης Αριστερής Πλατφόρμας.

Όμως πρέπει να δούμε ότι το πρόβλημα με την κυρίαρχη Αριστερά είναι το πως *«δεν πίστεψε ποτέ ότι είναι Αριστερά»*, όπως έλεγε ο **Θόδωρος Αγγελόπουλος.** Έδινε νόημα στην ύπαρξή της μόνο στη νομή κάποιας εξουσίας και δικαίωνε τις επιλογές της με το εφεύρημα του *«εφικτού»* και της συγκυρίας. Δεν έδωσε ποτέ επί της ουσίας **την μάχη των μεγάλων αξιών της απελευθέρωσης των ανθρώπων. Φοβήθηκε τον λαό, ιδίως εκείνες τις στιγμές που ορθωνόταν για να διεκδικήσει πολλά περισσότερα** από τα δημοκρατικά αυτονόητα και τον μετέτρεψε σε άθυρμα της Ιστορίας. Και σε εκείνες τις

κρίσιμες στιγμές, όταν ερχόταν σε **διάσταση με την ιδρυτική της φυσιογνωμία,** παρατηρούμε τις διασπάσεις, την κρίση και την προετοιμασία της ήττας της. Δεν έφτανε ποτέ το αγώνα *«ως το τέλος»*, διέλυε τα καλύτερα παιδιά της, παραδινόταν στις μυλόπετρες του αστικού κοινοβουλευτισμού, τον οποίο και αποθέωνε και ταύτιζε πλέον τον αγώνα της μόνο με την διεύρυνση των **εκλογικών** ποσοστών της. (**Αλήθεια τι τα έκανε όταν τα ανέβαζε;**) Ενώ έχανε την μία μάχη μετά από την άλλη δεν αναζητούσε τα αίτια στην πολιτική της απέναντι στην αστική τάξη έψαχνε να βρει δικαίωση **επιτιθέμενη σε όσους αγωνιστές της Αριστεράς την αμφισβητούσαν.**

Αλλά Ιστορία δεν είναι αυτό που έχει γίνει, αλλά γνώση και συνειδητοποίησή του. Ιστορία είναι και αυτό που κάνουμε ελέγχοντας αυτό που έχουμε κάνει και μας έχει διαμορφώσει. Εμπεριέχει το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Είναι επιλογή του καθενός μας το πώς θα πορευτεί, με ποιους και με ποιο ιστορικό σκοπό. Και βέβαια **η ιστορία δεν περιλαμβάνει τον προσωπικό βιολογικό χρόνο της ύπαρξής μας**. Πόσο αυτάρεσκοι θα γινόμασταν αν το πιστεύαμε! Στην ουσία έχει **ο καθένας από μας την συνολική ηλικία της ανθρωπότητας.** Την κουβαλάμε είτε το συνειδητοποιούμε είτε όχι. Ο βίος μας είναι **μέρος της** και **όχι η αρχή της.** Μπορεί να συμπέσουν ο ιστορικός χρόνος με τον *«καιρό»*, την τομή δηλαδή που θα απελευθερώσει τις δυνάμεις εκείνες που θα ανατρέψουν το υπάρχον σύστημα. Μπορεί και όχι! Είμαστε όμως αναγκασμένοι να προετοιμάσουμε τον *«καιρό»*. Είναι **προσωπική** μας επιλογή, αλλά **συλλογική** υπόθεση.

Πέρα από τις χρήσιμες και αναγκαίες θεωρητικές συζητήσεις όμως που συχνά μας κάνουν αυτάρεσκους για τις γνώσεις αλλά όχι για την γνώση μας ή απλώς αποκαλύπτουν τα όρια της άγνοιάς μας υπάρχει στη λαϊκή συνείδηση μια ιδεαλιστική και συχνά εξωραϊσμένη αντίληψη για το τι είναι Αριστερά και τι σημαίνει αριστερός πολίτης. Ακόμη και αν δεν ψηφίζει κάποιος Αριστερά έχει την απαίτηση αυτή να χαρακτηρίζεται από ακεραιότητα, εντιμότητα, συνέπεια λόγων και πράξεων, μαχητικότητα για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του οποιουδήποτε και βεβαίως να αντιστέκεται στο «σύστημα» αγωνιζόμενη για τον «κομμουνισμό». Η κυρίαρχη πολιτική αντίληψη για το τι είναι αριστερός έχει πρωτίστως **ηθικό πρόσημο.**

Μήπως λοιπόν αυτή η κοινή αντίληψη πρέπει να αποτελέσει μια σοβαρή βάση για το πώς να βλέπουμε τον εαυτό μας και την δράση μας; Μια συνάδελφος, συντηρητικών αντιλήψεων, μου έκανε τις προάλλες μια επισήμανση παρακολουθώντας μια συζήτηση: *Γιατί εσείς στην Αριστερά τσακώνεστε μεταξύ σας κι εμάς δεν μας πιάνετε στο στόμα σας;*

Με ξάφνιασε η ερώτηση αλλά καθώς την σκεφτόμουν συνειδητοποίησα ότι οι μεταξύ των

αριστερών συζητήσεις αφορούν ακριβώς το πώς αντιμετωπίζει ο καθένας μας το σύστημα. Δυστυχώς αυτό είναι που δεν κάνουμε αντιληπτό στον κόσμο γιατί ίσως δεν το έχουμε κατανοήσει οι ίδιοι, δεν το έχουμε κάνει μέρος της καθημερινότητάς μας. Κλεισμένοι κι εμείς στον χώρο μας, περιτειχισμένοι από την ασφάλεια που μας δίνουν οι αναμεταξύ μας συζητήσεις δεν κοινοποιούμε τις θέσεις μας, δεν τις εμπλουτίζουμε με ριζοσπαστικές πράξεις, δεν τις προχωρούμε πάντοτε ώστε να επηρεάζουμε αλλά και να επηρεαζόμαστε από ρηξικέλευθες σκέψεις που στρέφονται εναντίον του καπιταλισμού. Δεν διαλεγόμαστε πάντοτε με αυτές, δεν τις αξιοποιούμε. Δεν διδασκόμαστε γι' αυτό δεν μπορούμε και να διδάξουμε. Δεν φωτιζόμαστε γι' αυτό και δεν φωτίζουμε. Δεν αλλάζουμε κι έτσι δεν δρομολογούμε αλλαγές, ούτε δικές μας ούτε των άλλων. Αντιθέτως υποτασσόμαστε σε απλουστευτικά σχήματα που κλίνουν σε όλα τα πρόσωπα και τους χρόνους τα ρήματα: Κυβερνώ, συγκυβερνώ, φαίνομαι, εκλέγομαι (και μετά, κλαίγομαι). Κούραση, πλήξη, παρακμή και χωρίς την γοητεία της παρακμής.

Προφανώς είναι σημαντικά και τα προηγούμενα. Μόνο που για πολίτες που επιδιώκουν την ανατροπή του καπιταλισμού έχουν προϋποθέσεις, στόχους και δεν είναι αποφάσεις ορισμένων ηγεσιών αλλά αποτέλεσμα που επιβάλλεται από τα κάτω, κι έχει δύσκολη και μακρόπνοη προοπτική.

Κι αυτή είναι η αδυναμία μας. Κι ενώ ο καπιταλισμός και οι θεσμοί του εξαπολύουν επιθέσεις σε όλα τα μέτωπα, διαλύουν δικαιώματα, εξαφανίζουν ζωές και κερδίζουν με τον φόβο και την βία του φόβου συνειδήσεις και συμπεριφορές, εμείς είμαστε ακόμη λίγοι (ποσοτικά και ποιοτικά) και ανοργάνωτοι. Μού φαίνεται ότι μάλλον μας λείπει η εμπιστοσύνη στον στόχο και συχνά βρίσκουμε πιο εύκολο να αναλωθούμε σε αναμεταξύ μας διαμάχες παρά να παίρνουμε θέσεις μάχης και να βρίσκουμε συμμάχους για τον κύριο αντίπαλο (συγγνώμη για το πολεμικής προέλευσης λεξιλόγιο· συμβολικά μιλώ).

Η ρητορική του τελευταίου κάνει ό, τι μπορεί για να καλύψει το πραγματικό του πρόσωπο. Ανθρωπιστική κρίση, συμπόνια για τους πρόσφυγες, ειρήνη, υπεράσπιση της πολιτιστικής κληρονομιάς, μείωση χρέους, προστασία των παιδιών, εξυγίανση των θεσμών, ελευθερία, κατάργηση του πελατειακού κράτους, διαφάνεια, δημιουργία, κλπ, κλπ. ***Ποιοι τα λένε;*** Όσοι έχουν τον πόλεμο τροφοδότη τους, την απανθρωπιά προϋπόθεσή τους, την αγραμματοσύνη και την απαιδευσία αρωγό τους, το χρέος προϋπόθεση για το κέρδος τους, την αρπαγή της παιδικής ηλικίας σύστημά τους, την κατάργηση της δημοκρατίας νόμο τους, την υποδούλωση της εργασίας βάση τους, τον κρατικό αυταρχισμό μέλημά τους, τις υπόγειες διαδρομές οδηγό τους, την καταστροφή όρο της ύπαρξής τους, κλπ, κλπ .

Ας δούμε λοιπόν σε αυτές τις εκλογές -και όχι μόνο- ποιοι υιοθετούν τον λόγο του αντιπάλου; Ποιοι εκ του ασφαλούς και αζήμια παίζουν με τις ζωές, τις ελπίδες, το παρόν και το μέλλον μας; Πόσοι καλύπτουν το σύστημα με την συσκότιση των δομών και των αρχών του; Ποιοι αχρηστεύουν την συλλογική σκέψη και πράξη εναντίον του, άλλοτε καλλιεργώντας μέσω του φόβου την **συναίνεση**, μέσω της «επιδιορθωτικής» (και καλά!) λογικής την **ατολμία,** μέσω των απολίτικων συνθημάτων την **υποταγή;** Ποιοι εκμεταλλεύονται τα προβλήματα, όχι για να τα λύσουν αλλά για να καταλύσουν κάθε έννοια ανθρώπινης αξιοπρέπειας και αλληλεγγύης; Ποιοι ακυρώνουν την αποτελεσματικότητα των αγώνων εξαργυρώνοντάς τους με θέσεις εξουσίας; Ποιοι αναστέλλουν την εξάπλωση των εξεγερτικών αγώνων αυτοχριζόμενοι ως οι μοναδικοί πυροδότες τους; Τα προγράμματα όλων των κομμάτων είναι δημοσιευμένα. Όποιος ξέρει γράμματα μπορεί να τα διαβάσει και να απαντήσει στις ερωτήσεις αυτές.

Ξέροντας γράμματα κι εγώ και μελετώντας χρόνια τα κείμενα και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και δρώντας όπως μπορώ στον χώρο της εργασίας μου, παλεύοντας καθημερινά και με τον εαυτό μου για να κρατήσω τα μάτια της ψυχής μου ανοιχτά και την αξιοπρέπειά μου ακέραιη –αγώνας δύσκολος– βλέπω ότι σε αυτές τις εκλογές η ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι: **χρήσιμη, κρίσιμη, αναγκαία και αποτελεσματική.** Είναι ψήφος ανυπότακτης συνείδησης, αποφασισμένης στάσης για την ανατροπή του συστήματος, υπόσχεσης για συνεχή αγώνα προκειμένου να δημιουργηθεί η *«κοινωνία των ανθρώπων».*

Μια τέτοια ψήφος είναι μόνο κέρδος για το εργατικό κίνημα και τον αγωνιζόμενο λαό γιατί αμφισβητεί την πολιτική και εκείνων των κομμάτων της Αριστεράς που οδηγούν ξανά και ξανά με τις παλινωδίες τους, τα εκβιαστικά διλήμματα και την αλαζονεία τους στην υποταγή.

Έχει αδυναμίες; Προφανώς! **Η τελειότητα** εξάλλου **είναι το βαρετό προνόμιο των θεών,** όπως έλεγε και ο **Γκαλεάνο**. Ας τις βλέπουμε και τις θεραπεύουμε καθημερινά μεγαλώνοντας την απαιτητικότητα από τον ίδιο μας τον εαυτό. Όπως έγραφε και ο **Μανόλης Αναγνωστάκης:**

Όχι αυταπάτες προπαντός.
...
Έστω.
Ανάπηρος, δείξε τα χέρια σου. Κρίνε για να κριθείς.